

РЕШЕНИЕ

№ 7363

гр. София, 26.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 07.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арнаудова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **8624** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е по жалба с вх. № 23163 от 02.09.2013 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от В. Г. Ч. срещу заповед № Д-07-229 от 31.07.2013 г. издадена от председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), с която основание чл. 12, ал. 1 и 108 от ЗДСл. е прекратено служебното ѝ правоотношение, считано от 01.08.2013 г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на заповедта, поради неспазване на установената в закона форма, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и противоречието ѝ с материалноправните разпоредби на закона. Подробни съображения за незаконосъобразност на заповедта са изложени в депозирано по делото становище и в представена писмена защита от процесуалните представители на оспорващата. Направено е искане до съда да отмени оспорената заповед, както и да бъдат присъдени на оспорващия направените по делото разности.

Ответникът – Председателят на Комисията за финансов надзор, чрез процесуалните си представители, е изразил становище за неоснователност на жалбата по подробни съображения изложени в депозиран писмен отговор и в представени по делото писмени бележки. Направено е искане до съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства де установява, че за периода от 01.10.2007 г. до 26.06.2012 г. оспорващата е работила при ответника по трудов договор, като последната заемана от нея длъжност в този период е била „директор на дирекция” в дирекция „Осигурителен надзор”, главна дирекция „Надзорна дейност”.

Със заповед № Р-09-620 от 11.06.2012 г. на Ч. е разрешено да ползва платен отпуск в размер на 11 работни дни, считано от 15.06.2012 г. до 29.06.2012 г. включително.

С допълнително споразумение към трудов договор Р-07-311 от 26.06.2012 г. В. Г. Ч. е назначена на длъжност „директор на дирекция” в дирекция „Надзор на инвестиционната дейност”, считано от 27.06.2012 г., с 6 (шест) месечен срок за изпитване.

С писмо, получено от оспорващата на 13.07.2012 г., председателят на КФН я е уведолил, че съгласно Класификатора на длъжностите в администрацията, приет с ПМС № 129 от 26.06.2012 г. и утвърденото длъжностно разписание, длъжността „директор на дирекция” в дирекция „Надзор на инвестиционната дейност” в КФН е определена за заемане от държавен служител. На Ч. е указано, че на основание пар. 85, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на Закона за изменение и допълнение (ЗИД) на ЗДСл (ДВ. бр. 38 от 2012 г.) и пар. 36 от ПЗР на ЗИД на ЗДСл (ДВ бр. 24 от 2006 г.) има право до подаде в срок до 16.07.2012 г. писмено заявление по чл. 8 от ЗДСл, към което следва да бъде приложена подписана от нея декларация за обстоятелствата по чл. 7, ал. 1 и ал. 2 от ЗДСл. В случай, че за първи път постъпва на държавна служба следва да приложи и декларация по чл. 111, ал. 2 от ЗДСл.

На 16.07.2012 г. от Ч. е подадено заявление до председателя на КФН, с което същата е заявила, че желае да бъде назначена на длъжността „директор на дирекция” в дирекция „Надзор на инвестиционната дейност” в КФН, която е определена за заемане от държавен служител, с приложения към заявлението документи. Сред тях (на стр. 45 от делото) е приложена и декларация на основание чл. 111, ал. 2 от ЗДСл., в която Ч. е декларирала, че постъпва за първи път на държавна служба.

Със заповед № Р-07-408 от 31.07.2012 г. на директора на Комисия за финансов надзор (КФН) трудовото й правоотношение е прекратено, на основание чл. 325, ал. 1, т. 12 от Кодекса на труда (КТ), считано от датата на връчване на заповедта – 01.08.2012 г.

Със заповед № Д-07-25 от 31.07.2012 г. издадена от председателя на КФН на основание чл. 9, ал. 1 и чл. 12, ал. 1 от ЗДСл. и пар. 85 от ПЗР към ЗИД на ЗДСл., В. Г. Ч. е назначена за държавен служител на длъжността „директор на дирекция” в дирекция „Надзор на инвестиционната дейност” в КФН, считано от 01.08.2012 г., със срок за изпитване до 26.06.2013 г. На 01.08.2012 г. от служителката е подписан акт за встъпване в длъжност, клетвен лист и длъжностна характеристика.

Със заповеди № Р-09-970 от 10.08.2012 г., № Р-09-1684 от 07.12.2012 г., № Р-09-1567 от 04.12.2012 г., № Р-09-31 от 02.01.2013 г., № Р-09-382 от 16.04.2013 г., № Р-09-717 от 24.06.2013 г. и № Р-09-718 от 24.06.2013 г. на В. Г. Ч. е разрешено да ползва платен отпуск в размер, съответно на: 10 работни дни, 1 работен ден, 2 работни дни, 4 работни дни, 1 работен ден, 1 работен ден и 10 работни дни, за периодите: 24.08.2012 г. – 10.09.2012 г., 15.12.2012 г. - 15.12.2012 г., 27.12.2012 г. – 28.12.2012 г., 08.01.2013 г. – 11.01.2013 г., 30.04.2013 г. – 30.04.2013 г., 28.06.2013 г. – 28.06.2013 г. и 08.07.2013 г. – 19.07.2013 г.

С оспорената в настоящето производство заповед № Д-07-229 от 31.07.2013 г., на основание чл. 12, ал. 1 и чл. 108 от ЗДСл. е прекратено служебното правоотношение на В. Г. Ч. на длъжност „директор на дирекция” в дирекция „Надзор на

инвестиционната дейност", считано от 01.08.2013 г. Като причини за прекратяване на служебното правоотношение е посочено, че същото е прекратено в едногодишния срок за изпитване. В заповедта не е посочено пред кой орган и в какъв срок същата може да бъде оспорена. Заповедта е връчена на Ч. на 31.07.2013 г. Жалбата ѝ е депозирана първоначално в АССГ на 26.08.2013 г.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София – град, Първо отделение, 42 – ри състав направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 140, ал. 1 от АПК двумесечен преклузивен срок, от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество досежно нейната основателност.

По основателността на жалбата:

Оспорването по жалбата е неоснователно.

При извършената на основание чл. 168 от АПК служебна проверка, досежно законосъобразността на оспорената заповед на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентния орган по назначаването – председателя на КФН, в установената от закона форма и съдържа посочените в чл. 108, ал. 1 ЗДСл. реквизити. При издаване на заповедта, не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, актът не противоречи на материалноправните разпоредби и на целта на ЗДСл.

Съгласно пар. 85, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗДСл. (ДВ, бр. 38 от 2012 г., в сила от 01.07.2012 г.) правоотношенията с лицата от администрацията по Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН) се уреждат при условията и по реда на пар. 36 от ПЗР на ЗИД на ЗДСл. (ДВ, бр. 24 от 2006 г.). Видно от пар. 36 от ПЗР на ЗИД на ЗДСл. (ДВ, бр. 24 от 2006 г.), когато една длъжност, която се изпълнява по трудово правоотношение, бъде определена с нормативен акт за заемане от държавен служител, в едномесечен срок от влизането в сила на акта лицето се назначава за държавен служител, при посочените в нея условия. Изтеклият до момента на преобразуване на правоотношението срок за изпитване, определен с трудовия договор, се включва в срока по чл. 12 от ЗДСл. За лица, заемали длъжността по безсрочно трудово правоотношение, разпоредбата на чл. 12 от ЗДСл не се прилага. Нормата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл регламентира, че всяко служебно правоотношение, възникнало за първи път, може в едногодишен срок да бъде прекратено без предизвестие от органа по назначаването.

В случая, видно от допълнително споразумение към трудов договор Р-07-311 от 26.06.2012 г., В. Г. Ч. е работила по трудово правоотношение при ответника, като е била назначена на длъжност „директор на дирекция” в дирекция „Надзор на инвестиционната дейност”, считано от 27.06.2012 г., с 6 (шест) месечен срок за изпитване. По делото не са представени доказателства за предявяване на иск по чл. 74 от КТ – за установяване недействителността на допълнителното споразумение, съответно – не е представено решение, с което недействителност на допълнителното споразумение или на отделни негови клаузи да са обявени с решение на съда, поради което и на основание чл. 74, ал. 5 от КТ изложените от оспорващата доводи досежно законосъобразността на допълнителното споразумение не могат да бъдат обсъждани в настоящето производство. Въз основа на него следва да се приеме, че преди

назначаването ѝ за държавен служител оспорващата е работила при ответника по срочен трудов договор със срок на изпитване, а не по безсрочен такъв.

С нормативен акт - т. 14 от Класификатора на длъжностите в администрацията (приет с ПМС № 129 от 26.06.2012 г., обн., ДВ, бр. 49 от 29.06.2012 г., в сила от 01.07.2012 г.) изпълняваната от оспорващата длъжност към момента на влизането му в сила - „директор на дирекция” в КФН е определена за заемане по служебно правоотношение, при минимални изисквания за длъжността: образователна степен магистър, ранг V старши, професионален опит – 7 години.

В едномесечен срок от влизането в сила на Класификатора на длъжностите в администрацията, със заповед № Д-07-25 от 31.07.2012 г. на председателя на КФН В. Г. Ч. е назначена за държавен служител на длъжността „директор на дирекция” в дирекция „Надзор на инвестиционната дейност” в КФН, считано от 01.08.2012 г. От приложената от оспорващата декларация по чл. 111, ал. 2 от ЗДСл. се установява, че Ч. е постъпила на държавна служба за първи път. В съответствие с пар. 36, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗДСл. (ДВ, бр. 24 от 2006 г.), изтеклият до момента на преобразуване на правоотношението срок за изпитване, определен с трудовия договор, е включен в срока на изпитване по служебното правоотношение, като същото е определено със срок за изпитване до 26.06.2013 г.

През периода от 27.06.2012 г. до 01.08.2013 г. от Ч. е ползван платен годишен отпуск в размер общо на 32 работни дни, от които 3 работни дни в периода 27.06.2012 г. – 29.06.2012 г., през който е изпълнявала длъжността по трудово правоотношение и 29 работни дни в периода, през който е изпълнявала длъжността по служебно такова. Съгласно нормата на чл. 70, ал. 4 от КТ в срока за изпитването не се включва времето, през което работникът или служителят е бил в законоустановен отпуск или по други уважителни причини не е изпълнявал работата, за която е сключен договорът. Аналогична е и разпоредбата на чл. 12, ал. 3 от ЗДСл, която регламентира, че срокът за изпитване не тече през времето, през което държавният служител е бил в законоустановен отпуск.

Предвидената в чл. 12, ал. 1 от ЗДСл възможност за прекратяване на служебното правоотношение в едногодишен срок без предизвестие е установена в полза на органа по назначаването. В рамките на посочения срок органът по назначаване следва да има възможността да прецени качествата на служителя, необходими да изпълнява служебните му функции и задачи. За целта във времето, в което тече срокът за изпитване, служителят трябва реално да изпълнява служебните си функции. С толкова работни дни, с колкото той по уважителни причини не е могъл да полага труд, се продължава срокът за изпитване. В съответствие с по-горе изложеното определения със заповед № Д-07-25 от 31.07.2012 г. срок за изпитване следва да се счита за продължен с 33 работни (а не календарни) дни, като същият изтича на 09.08.2013 г. (в този смисъл напр. решение № 10755 от 02.11.2006 г. постановено по адм. дело № 6153 по описа за 2006 г. на Върховния административен съд). Тъй като със заповед № Д-07-229 от 31.07.2013 г., г. служебното правоотношение с оспорващата е прекратено считано от 01.08.2013 г., то следва извода, че прекратяването е извършено преди изтичане на срока за изпитване. При тези данни правилно е приложена нормата на чл. 12, ал. 1 от ЗДСл, тъй като оспорващата е постъпила за първи път на държавна служба, а по време на срока на изпитване, органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие, като не е длъжен да изложи мотиви за това. Субективната преценка на административния орган в рамките на

законоустановения едногодишен срок е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. С подписването на заповед № Д-07-25 от 31.07.2012 г. органът по назначаването и служителката са изразили валидно воля и са се съгласили с условията посочени в нея. Настъпилите правни последици от прекратяване на служебното правоотношение при посочените в заповедта условия и при законосъобразност на действията на органа по назначаването, не могат да се разглеждат като несъответстващи на целта на закона.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията за законосъобразност. Оспорването се явява неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора, тъй като от ответника не се претендират разноски, такива не следва да му бъдат присъждани.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 42 – ри състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба подадена от В. Г. Ч. срещу заповед № Д-07-229 от 31.07.2013 г. издадена от председателя на Комисията за финансов надзор, с която основание чл. 12, ал. 1 и 108 от ЗДСл. е прекратено служебното ѝ правоотношение, считано от 01.08.2013 г.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението до страните за изготвянето му и връчването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: